

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121229850
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6121229850.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Brondoša a členov senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX/X, E., zastúpená: JUDr. JClíc. F. A., G., s.r.o., Južná trieda 28, Košice, proti žalovanému: Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, Košice, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 287,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 25. októbra 2022, č. k. 25C/18/2021-194

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Bývalý Okresný súd Košice II, výkon súdnictva z ktorého prešiel od 1. júna 2023 na Mestský súd Košice na základe § 18m ods. 2 zák. č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v aktuálnom znení (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“), napadnutým rozsudkom vo veci samej zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 287,-eur s príslušenstvom (úrokmi z omeškania), v podstatnom na podklade tvrdenia, že je spoluvlastníčkou pozemku evidovaného ako parcela registra „E“, parcelné č. XXX/XXX, druh pozemku orná pôda o výmere 68 m² zapísaného na LV č. XXXX nachádzajúceho sa v katastrálnom území E. H. C., na ktorom sa nachádza miestna komunikácia a jej priliehavá časť vo vlastníctve žalovaného, pričom právny režim užívania pozemku nie je medzi stranami upravený. Za užívanie pozemku bez právneho dôvodu v období od 29.1.2018 do 29.1.2021 si žalobkyňa uplatnila náhradu zodpovedajúcu obvyklej výške ročnej odplaty za zriadenie vecného bremena na obdobnom pozemku.

2. Súd prvej inštancie vzal za skutkový základ napadnutého rozsudku tvrdenia žalobkyne, považujúc ich za nesporné ohľadne spoluvlastníctva nehnuteľnosti, jej výmery a skutočnosti, že na pozemku v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne sa nachádza miestna komunikácia a jej priliehavá časť vo vlastníctve žalovaného. Skutkovo ustálil, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný je vlastníkom miestnej komunikácie na pozemku v spoluvlastníctva žalobkyne, v prospech ktorej vzniklo dňom 1.7.2009 právo zodpovedajúce vecnému bremenu v zmysle § 4 os. 1 zákona č. 66/2009 Z. z, ktorú stavbu, hoci žalovaný nevedel vzhľadom na časový odstup dohľadať príslušné rozhodnutia stavebných úradov o povolení a kolaudácii stavby tejto miestnej komunikácie, považoval, keďže išlo o stavbu na tento účel riadne a dlhodobo užívanú, za povolenú teda legálnu. V tejto súvislosti poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2008, podľa ktorého „... nie je možné vylúčiť zistenie existencie takýchto rozhodnutí aj nepriamymi dôkazmi a to s prihliadnutím k správaniu sa účastníkov po nimi tvrdených zmenách vlastníctva. Ak nie je dôvod k pochybnostiam, že sa určité veci v čase dávno minulom (t.j. ak časový odstup podstatne prekračuje aj vydržacie, alebo skartačné lehoty) diali obvyklým, resp. úradným

postupom je dôkazné bremeno o tom, že v konkrétnom prípade tak nebolo na tom, kto takúto skutočnosť tvrdí.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 2 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „zákon č. 66/2009 Z.z.“), § 43a ods. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a § 151n ods. 1, § 151o, § 128 ods. 2, § 100 ods. 1 a 2 a § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Dospel k záveru, že k pozemku, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne a predmetom sporu, vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z.z. k 1.7.2009 vecné bremeno v prospech žalovaného a žalobkyni za obmedzenie jej vlastníckeho práva prislúcha nárok na náhradu. Ešte pred tým ako posúdil námietku premlčania nároku žalobkyne vznesenú zo strany žalovaného vypořiadal sa s otázkou charakteru (povahy) tejto náhrady za vecné bremeno. Poukázaním na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k záveru o nemožnosti priznania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva opakovane až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom upraveným v zák. č. 66/2009 Z.z.. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným mal za to, že právo žalobkyne na zaplatenie náhrady za vecné bremeno je premlčané, nakoľko nebolo uplatnené v zákonom stanovenej dobe troch rokov, počítanej odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. od 1.7.2009. Z tohto dôvodu prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že plne úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní namietala nesprávnosť skutkových záverov a právneho posúdenia veci. Podľa jej odvolacej argumentácie súd prvej inštancie na vec nesprávne aplikoval zákona č. 66/2009 Z. z. Poukázaním na konkrétne rozhodnutia súdov, podľa ktorých patrí vlastníkom zaťažených pozemkov náhrada vo forme opakujúceho sa plnenia, vytkla súdu prvej inštancie porušenie princípu jej legitímnych očakávaní a právnej istoty. Podrobne opísala, prečo na vec nemožno aplikovať zákon č. 66/2009 Z. z. a prečo súd prvej inštancie nesprávne považoval stavbu miestnej komunikácie za povolenú. V ďalšej časti prezentovala svoj interpretačný náhľad na aplikáciu zákona č. 66/2009 Z. z. na predmetnú vec, konkrétne na povahu náhrady. Podrobne vytkla súdu prvej inštancie, že sa nevypořiadal s princípom právneho štátu a princípom jej legitímnych očakávaní, keďže podávala žalobu v čase judikatúry, ktorá už bola konštantná a zastávala právny názor, že odplata za vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je vo forme opakujúceho sa plnenia, renty. Vo vzťahu k premlčaniu jej nároku uviedla, že premlčaciu lehotu nemožno počítat' odo dňa účinnosti zákona 66/2009 Z. z., pretože k tomuto dňu jej objektívne nemohlo byť známe, že má nárok iba na jednorazovú odplatu, ktorej premlčacia lehota plynie odo dňa účinnosti zákona a za situácie, ak to v priebehu 10 rokov nebolo známe ani súdom. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vytýkajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobkyňa podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní odvolateľkou formálne citovaný ďalší odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod odvolateľkou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytýkaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Napokon odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřil.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané a napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil v jeho zamietavom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s vecne správnymi a aj úplnými dôvodmi napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, podľa akej právnej normy vec posúdil a z akých podstatných dôvodov žalobu zamietol, s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, pričom sa náležite vysporiadal tiež s relevantnými argumentmi strán, žalobkyňou opakovane namietanými v podanom odvolaní, ktoré mali pre posúdenie prejednávanej veci zásadný význam.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v konaní v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov a odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu a dospel k záveru, že súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav veci, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyplynuli z prednesov a zhodných tvrdení strán alebo inak vyšli v konaní najavo, skutkové zistenia podradil pod relevantné hmotnoprávne predpisy, ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav, pričom otázku povahy náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena na pozemku žalobkyne podľa zákona č. 66/2009 Z.z. ako aj otázku premlčania uplatneného nároku na základe námietky žalovaného posúdil so správnym záverom, že uplatnené právo je premlčané a nakoľko sa žalovaný premlčania účinne dovolal, z tohto dôvodu premlčané právo žalobkyne nemožno priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ).

8. V súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP preto odvolací súd odkazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP), a tiež úplné z hľadiska posúdenia všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP).

9. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani podané odvolanie, v ktorom žalobkyňa z časti opakovane uviedla skutočnosti a námietky prednesené už v prvoinštančnom štádiu konania, ktoré nie sú spôsobilé privediť pre ňu priaznivé rozhodnutie. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s tvrdenými skutočnosťami a relevantnou argumentáciou sporových strán (i s argumentmi žalobkyne, ktoré opakovane namieta v podanom odvolaní) vysporiadal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia správnym spôsobom, v plnom súlade so zákonom i závermi ustálenými právnu praxou a jeho právnym záverom niet čo vytknúť.

10. Je potrebné bez výhrad súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade boli preukázané všetky relevantné skutočnosti odôvodňujúce aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z., nakoľko na pozemku žalobkyne, ktorý je predmetom sporu, sa nachádza miestna komunikácia na ul. A. v Košiciach, ktorá prešla z vlastníctva štátu (v správe Správy mestských komunikácií Košice) do vlastníctva žalovaného dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, t.j. k 1.5.1991, pričom na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku, na ktorom je umiestnená stavba miestnej komunikácie, ktorá prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu (ktorým je zákon č. 138/1991 Zb.), sa úprava zákona č. 66/2009 Z.z. (vzťahujúca sa na pozemky pod stavbami) vzťahuje priamo, čo je explicitne vyjadrené v ust. § 1 ods. 1 tohto zákona. Samotný zákon č. 66/2009 Z.z. pre účely usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnená stavba, predpokladá, a to bez určenia akýchkoľvek kvalitatívnych či kvantitatívnych parametrov, že jej vlastníkom môže byť odlišný od vlastníka pozemku, na ktorom sa nachádza. Tým je aj z pohľadu odvolacieho súdu daný jasný podklad pre záver, že pozemky pod stavbami môžu byť - za splnenia ďalších predpokladov vzťahujúcich sa na usporiadanie pomerov v čase účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., zaťažené zákonným vecným bremenom podľa tohto zákona. Rovnako odvolací súd nevzhladol najmenší dôvod, pre ktorý by závery rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, na ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku výstižne odkázal, nemali byť použiteľné na tento prípad len preto, že riešili náhradu za vecné

bremeno zriadené na základe toho istého zákona, za tých istých okolností a s tým istým obsahom, len na pozemkoch pod inou entitou.

11. Odvolací súd sa stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého vlastníkom zaťažených pozemkov za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. patrí primeraná náhrada, ktorá má jednorazovú povahu, nemá teda charakter opakovaného plnenia a premlčuje sa v lehote troch rokov odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. (1.7.2009), t.j. najneskôr sa tento nárok premlčal dňom 1.7.2012, pričom aj v posudzovanom prípade právo žalobkyne na náhradu za zriadenie vecného bremena na pozemku sa premlčalo, nakoľko nebolo uplatnené v zákonom stanovenej premlčacej lehote - žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 29.1.2021, teda po márnom uplynutí premlčacej lehoty, a preto premlčaný nárok žalobkyne nebolo možné priznať. Odvolací súd poznamenáva, že zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie v danom spore (z dôvodu premlčania práva žalobkyne na jednorazovú náhradu za obmedzenie jej vlastníckeho práva) je v plnom súlade so závermi ustálenej rozhodovacej praxe prezentovanej recentnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, citovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, v zmysle ktorých náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je jednorazová a vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, t.j. 1.7.2009, pričom sa premlčuje v lehote troch rokov počítanej od účinnosti tohto zákona.

12. Správnosť záveru súdu prvej inštancie o jednorazovej povahe náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z., potvrdzujú aj ďalšie nedávne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorý toto riešenie už považuje za svoju ustálenú rozhodovaciu prax (porov. uznesenie sp. zn. 5Cdo/161/2023 zo dňa 28.11.2024), pričom medzičasom bolo jedno z rozhodnutí najvyššieho súdu založené na tomto riešení už aj publikované (uznesenie sp. zn. 7Cdo/49/2023 zo dňa 26.6.2024, uverejnené v periodiku Zo súdnej praxe pod č. 46/2024).

13. Podľa ust. § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

14. Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. V citovanom § 366 CSP je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva (tiež) v zásadnej nemožnosti prihladať v odvolacom konaní na odvolaciu námietku, založenú na takom prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepoprela tvrdenie žalovaného prednesené pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 6.10.2022 o protokolárnom prechode vlastníctva predmetnej stavby miestnej komunikácie, z vlastníctva štátu do vlastníctva mesta podľa osobitného predpisu a ani netvrdila skutočnosti, ktoré by túto okolnosť v akomkoľvek smere spochybňovali (včítane v odvolaní tvrdenej pochybnosti o legálnosti stavby). Pritom z obsahu spisu a ani z vyjadrení žalobkyne v priebehu odvolacieho konania, nevyplýva skutočnosť, pre ktorú by tieto prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, nemohla uplatniť už v priebehu prvoinštančného konania. Na tomto základe, keďže výhrady žalobkyne sa netýkali procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil argumentáciu žalobkyne, vystavanú na týchto prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany ako procesne neprípustnú novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť v zmysle ust. § 366 CSP.

17. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v jeho napadnutom zamietavom výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o trovách

konania, majúcom správny základ v zmysle § 255 ods. 1 CSP v plnom procesnom úspechu žalovaného v spore.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko neúspešná žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech, žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).